

לפני שמתיישבים ליד השולחן...

זה ספר שני בסדרת ההתוועדויות עם הרב שכתתי סלכטיצקי, שליח חב"ד הראשי בבלגיה. התוועדויותיו נודעו כחוויה סוחפת, שהמיוחד בה הוא שילוב מרתק בין עומק התכנים ובין ההגשה החמה והקולחת, המתבלת את הרעיונות החסידיים העשירים בשפע סיפורים ודוגמאות מהחיים.

הרב סלכטיצקי הוא תלמיד חכם, עובד ה', מחנך מחונן ואיש עתיר עשייה. תכונות אלה, לצד אישיותו החסידית הלבבית, מתמזגות יחד בהתוועדויותיו, המושכות אליהן קהל רב ומגוון. גם בא בהן לידי ביטוי ניסיונו הרב בייעוץ בשאלות מתוך החיים, בנושאי חינוך, שלום בית והתמודדות עם קשיים ומשברים.

פרקי הספר שלפנינו שאובים מהתוועדויותיו של הרב סלכטיצקי במקומות רבים ברחבי העולם. הם הועלו על הכתב ונערכו על-ידי בניה זית ואהרוני ברנשטיין, מתוך מאמץ לשמור על הסגנון הלבבי והבלתי-פורמלי השמור לשיחה שבעל-פה. מקצת ההתוועדויות שבספר נכתבו מתוך שיעוריו של הרב סלכטיצקי על פרשת השבוע (העומדים לצאת לאור על-ידו בספר לעצמו), ונכתבו בידי הרב גרשון רודרמן והרב שלום בלוי. אנו מודים לרב מנחם מענדל טברדוביץ, המנהל את המיזם, על שיתוף הפעולה.

ההתוועדות לא באה רק להעשיר את הידע או לספק שעה של קורת רוח. כשבאים להתוועדות, באים ללמוד ולהחכים, אך גם להתעורר, להתחנך ולהשתנות. אם אתם מוכנים, אתם מוזמנים להפוך את הדף ולהצטרף אלינו אל ההתוועדות הראשונה.

לחיים!

ספריית מעיינותיך

תוכן עניינים

האמן בעצמך

- 9 אל תאמר 'מי אני'
15. לא, אתה לא אפס!
23. וידוי חסידי
31. צעיר לנצח.

תשובה

41. מועדון הלבבות השבורים
49. לבנות הכל מחדש

אהבת ישראל

63. מקום בלב
73. האקזיט והדיכאון
81. הסיפור שיעשה אתכם מלאכים
87. ספר לי עוד
95. כיתרון האור מן החושך

חיות ושמחה

105. לחיות ולא לקפוא
113. אז יחשבו שאתה משוגע
119. נקמת המלך
127. פסנתרן מימין. פסנתרן משמאל

תפילה ואמונה

137. וכל מאמינים
147. לא נשתוק; נידום
157. כביש המנהרות
167. ואז תהיה משיח
175. אופס, הלוויה בטעות
183. תודה גדולה על הגלות

במעגל השנה

193. מהר!
199. מי יעשה את הצעד הראשון
209. הרב. הכלא. הצעקות
215. וכאן הזברה שואלת
227. 500 קמ"ש

אל תאמר 'מי אני'

בהפטרה של פרשת נח, ישעיהו הנביא קורא למבול 'מי נח', כלומר - המים של נח. הזוהר הקדוש מקשה, למה המבול נקרא על שם נח, הרי המבול הגיע בגלל החוטאים ולא בגלל נח הצדיק? הזוהר מסביר, שבגלל שנח לא התפלל על הדור שלו, לכן המבול נקרא על שמו. השאלה הגדולה שעולה כאן היא, למה באמת נח לא התפלל? יש אומרים שהוא חשב שאין לו זכות להתפלל, ויש אומרים שהוא לא האמין שבאמת הקב"ה, שהוא רב חסד, יביא עונש כזה על העולם. אבל נראה שהעניין כאן הרכה יותר עמוק. נח לא התפלל, כיוון שהוא חשב שאין סיכוי שבני הדור שלו יחזרו בתשובה.

הרבי אומר שנח עצמו לא הכיר את העניין של התשובה, כיוון שהוא היה צדיק גמור. רק כשאני חוזר בתשובה, אני מבין שגם האחר יכול לחזור בתשובה. אם אני לא מכיר בכלל את התנועה הזאת של תיקון ועליה מתוך חטא, איך אני יכול להבין מה זה לחזור בתשובה? לכן נח לא התפלל ולא 'קרע את השמיים' כדי שה' יסלח לעולם.

אלא שאז חוזרת השאלה: אם הוא לא היה מודע כלל לאפשרות של

תשובה, למה חוסר התפילה שלו נחשב לחטא? למה לקרוא למבול 'מי נח'? הוזהר עוד קודם שם לנח: 'רועה שוטה', בגלל שהוא לא התפלל. אם הוא חשב שה' צודק, למה הוא נחשב שוטה?

להתפלל בלי חשבונות

רש"י אומר על נח שהוא היה "מאמין ואינו מאמין". מה הפשט של הביטוי הזה? לכאורה, או שאדם מאמין או שהוא לא מאמין! איך אפשר להיות גם וגם? הרבי ה'תפארת שלמה' מראדומסק מבאר כך: נח היה בביטול גמור לקב"ה. 'צדיק תמים' עם הקב"ה. על כל מה שהקב"ה עשה, הוא היה מקבל ואומר: "הקב"ה מחליט, והוא קובע הכל. מי אני שאלך להתווכח עם הקב"ה? שאני הקטן אומר לקב"ה שיסלח להם? איזו זכות יש לי לומר לו לא לעשות מבול? הרי הוא בורא את העולם, והוא מחליט עליו!".

הבעיה של נח הייתה, שבגלל שהוא האמין לגמרי בקב"ה הוא הפסיק להאמין בעצמו. הוא לא האמין שיש בו כוח לשנות דברים או ליצור דברים חדשים. מאמין ולא מאמין, זאת לא סתירה. הוא כן האמין בה', אבל דווקא בגלל האמונה שלו בקב"ה הוא לא האמין בעצמו. גם חוסר אמונה של יהודי בעצמו נחשב לחטא. יהודי תמיד צריך להתפלל, בלי לעשות שום חשבונות. יהודי צריך להתפלל, כיוון שזה מה שהקב"ה רוצה.

התפילה התגלתה כמדויקת

שמעתי לא מזמן סיפור מעניין מיהודי בשם הרב שושן, שחי בארצות הברית. הוא סיפר לי שבגיל שמונה הוא מאוד אהב לשחק כדורגל, וגם בשיעורים הוא חשב כל הזמן על ההפסקה, ואיפה וכמה הוא יספיק לשחק. יום אחד הוא רץ כרגיל לשחק כדורגל מיד בתחילת ההפסקה, אבל אז החבר הכי טוב שלו עצר אותו. "תעשה לי טובה"

הוא ביקש ממנו, "תשב להגיד איתי פרקי תהילים". הוא היה לחוץ לצאת לשחק, "מה פתאום פרקי תהילים? לא רוצה! אני רוצה לשחק כדורגל!". החבר לא ויתר לו: "תשמע, אמא שלי נמצאת בבית הרפואה, ואני צריך להתפלל עליה".

הרב שושן - הילד - נבהל בהתחלה: "אוי ווי איז מיר! מה קרה לה?". החבר לא רצה כל כך לספר, אבל בסוף הוא אמר: "היא הלכה ללדת...". הוא כמובן נרגע, "אהה... מזל טוב, מזל טוב, אז מה הלחץ על התהילים?" החבר ענה לו: "אל תשאל, אני בבית בן יחיד. יש לי עוד חמש אחיות. אם תהיה עוד בת, אני פשוט לא אעמוד בזה... תעשה טובה, בוא נשב להתפלל שהפעם אמא שלי תלד בן". הוא התרצה ואמר: "אתה יודע מה? אתה חבר שלי, בשבילך אני מוותר על ההפסקה. בוא נתפלל". הם מתחילים להתפלל שניהם בדבקות גדולה, ובשלב מסוים עובר המנהל ליד הכיתה ושומע קולות של תפילה. הוא נכנס ורואה את שני הילדים שוויתרו על הכדורגל בשביל תפילה, והוא מיד שואל: "מה קרה?" והם עונים לו: "אמא נכנסה לבית הרפואה!" גם המנהל נבהל בהתחלה: "אוי ווי! בואו נאסוף את כולם לתפילה, מה יש? מה קרה?". הם הרגיעו קצת: "לא, היא רק הלכה ללדת". ושוב: "אהה... ללדת? נו, מזל טוב!" ושוב הילד מספר: "אבל הרב! יש לי חמש אחיות, ואני לא יכול יותר!! הרב, בוא תתפלל איתנו". המנהל הסכים והצטרף לתפילה, ובעקבותיו הצטרפו עוד ילדים.

אחרי חצי שעה התחיל השיעור. באמצע השיעור נשמעה דפיקה בדלת של הכיתה, והאבא של הילד המתפלל נכנס פנימה. "מזל טוב, מזל טוב!" הוא בא ומספר שברוך ה' הלידה עברה בשלום, בשעה טובה ומוצלחת. כל הילדים בכיתה מסתכלים על האבא במתח: "נו, נו..." הוא כמובן לא הבין ושאל: "מה נו?" "נולד בן או בת?" "אהה, נולדה בת בשעה טובה". האכזבה הייתה גדולה. "אוי... גם הפסדנו את הכדורגל, וגם נולדה בסוף בת".

הרב שושן המשיך וסיפר: "עברו שנים, והגיע הזמן שהתחלתי לחפש את חצי הנשמה שלי - את בת זוגי. לצערי, לא מצאתי כל כך מהר. בסוף, אחרי זמן ארוך, מצאתי אותה. ומי זאת הייתה? האחות הקטנה של החבר שלי..." אחרי כל התפילה שייולד בן, והאכזבה שבסוף הייתה בת, בסוף הקב"ה דאג לו למה שבאמת הוא היה צריך. אז אולי הקדוש ברוך הוא לא נותן לנו תמיד את מה שאנחנו רוצים באותו רגע, אבל התפילה שלנו פועלת בשמים, והקב"ה מסדר לנו בזכותה בדיוק את מה שאנחנו צריכים.

להתגבר ולקום

הקב"ה אומר לנו: בתפילה שלכם אתם יוצרים את העולם. אם אתה מאמין באמת בקב"ה, אתה גם צריך להאמין שהוא נתן בך כוח לשנות ולתקן. לתפילה יש משמעות גדולה, ולתשובה שאתה עושה יש משמעות גדולה. אם חס ושלום אתה לא מאמין בכוחות שלך, אם אתה מרגיש אפס, אז אתה פוגם באמונה של הקב"ה בך.

יש יהודי אחד בהולנד בשם דניאל מיילס. בשנת תש"כ הוא שאל את הרבי, מה העבודה העיקרית ומה הבירור העיקרי בחיים שלנו. הרבי ענה לו, שהבירור העיקרי מתרחש כאשר אדם נופל אפילו עד תחתית שאול, והוא מתגבר וקם. הוא לא עסוק באכזבות ובמחשבות מה אני ומי אני, אלא מתחזק בביטחון שהוא תמיד רצוי לפני הקב"ה, ומתאמץ להתעלות.

אדמו"ר הזקן מביא בשם הבעש"ט, שישנה קליפה קשה כזאת שנקראת "מה אני ומי אני". זאת קליפה שתוקפת משני כיוונים: המחשבה 'מה אני' - באה לבטל את המעשים שלי, שכביכול אין ערך למה שאני עושה. והמחשבה 'מי אני' - באה למעט את הערך שלי, כאילו אני כלום. הקליפה הזאת הייתה אצל נח, ולכן המבול נקרא 'מי נח'. כמוכן, חס ושלום לדבר על נח כמו על אדם רגיל - כל

אל תאמר 'מי אני' ° 13

הפגם שמדברים כאן הוא רק לפי המדרגה של נח. אין לנו שום השגה במעלתו של נח. כל העניין הוא שאנחנו צריכים ללמוד מזה, שעל כל פנים תמיד יש לנו כוח לשנות את התמונה.